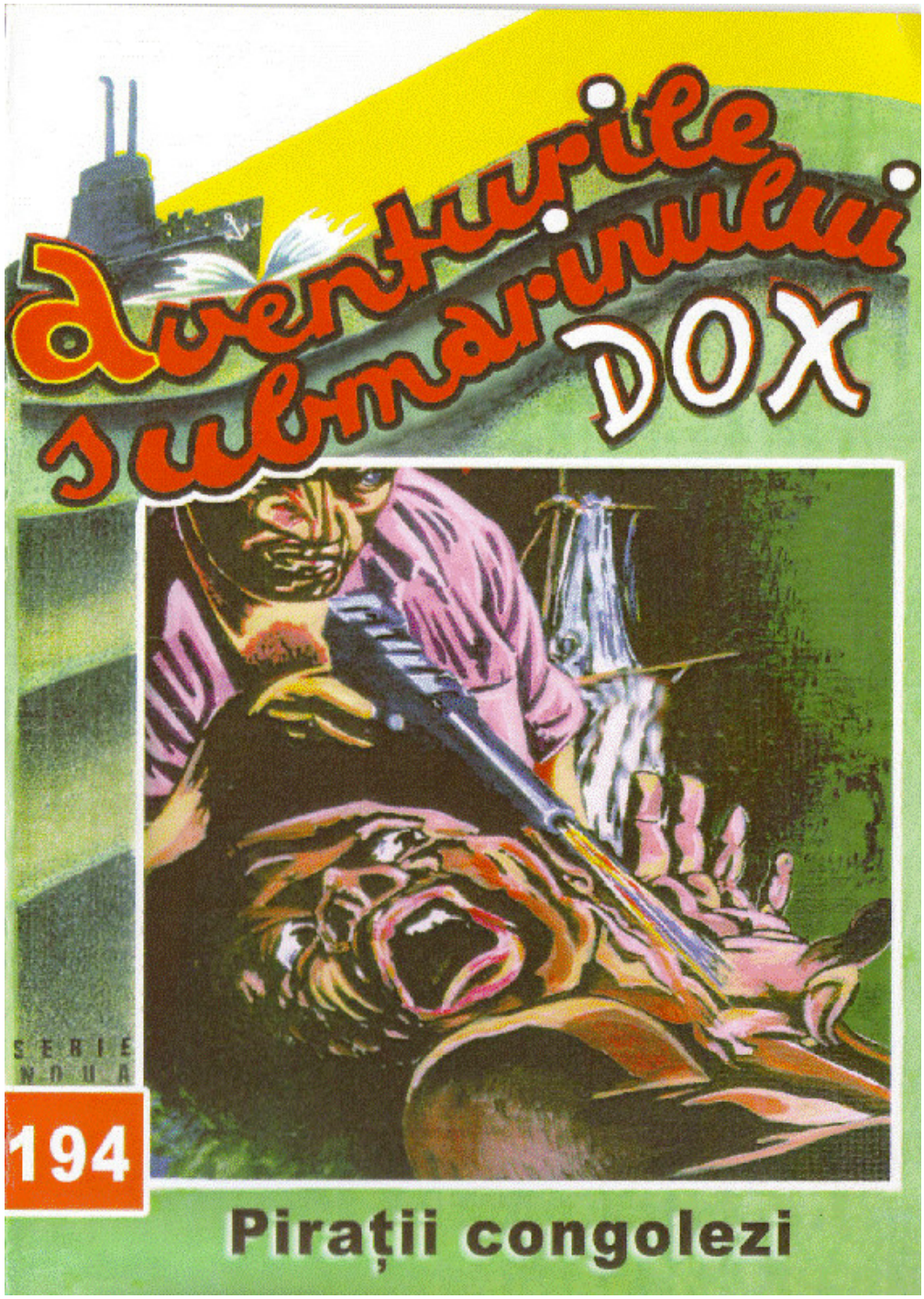
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
194
Piraţii congolezi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren.

Nr. 194.

PIRAŢII CONGOLEZI.

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
DONNA INES Y CASTELLO.

«ASEMENEA UNUI ROI DE ALBINE înfuriate, mai multe duzini de bărci primitive, cu negri strigând la bord, se foiau în jurul vasului.

Erau umplute până la refuz cu fructe colorate, ulcioare de lut pestriţ vopsite, găini şi papagali în cuşti împletite din bambus, mărfuri pe care indigeni afacerişti voiau să le vândă pasagerilor.

În portul din Jambiera, dacă primitivul loc de ancorare merită această denumire, la prânz era o arşiţă apăsătoare. Aici fluviul formase un golf natural, pe care l-a smuls din malul lutos de-a lungul veacurilor.

Vasul societăţi olandeze de navigaţie pe Congo avea un pescaj prea mare ca să poată ancora în port, aşa că opriră la cincizeci de metri de acesta, pasageri şi lucrurile de la bord urmând să fie transbordaţi în bărci.

Portul nu arăta prea bine. Pe ţărm erau nişte barăci dărăpănate, cu acoperişuri de tablă. Mai în spate, separate de colibele indigenilor erau construite factoriile câtorva agenturi comerciale. Acolo se îmbătau până la moarte câţiva salariaţi englezi fi olandezi, whisky-ul fiind singurul mijloc de a combate oarecum plictiseala dezolantă a locului.

Apa golfului era la fel de murdară ca şi negrii care-şi ofereau, din bărci, mărfurile. Aici pluteau toate gunoaiele din Jambinga, fructe putrede, cutii vechi de tablă şi hoituri umflate de pisici şi de şobolani. Mirosul era pe măsură şi numai când o adiere de vânt punea în mişcare aerul plin de miasme, despre junglă venea un miros de frunziş.

Marian şi cu mine ne rezemam tăcuţi de balustradă. Preferam să stăm afară decât în cabine, unde mirosul de transpiraţie era şi mai greu de suportat decât soarele fierbinte pe căştile coloniale.

Ne uitarăm plictisiţi la agitaţia din port, neafectată de căldură, aceşti oameni fiind doar creaturi ale tropicelor.

Mie, cu toate micile neplăceri, îmi convenea perspectiva de a lenevi o bună vreme pe un vas.

Ajunseserăm aici abia ieri, după un drum deosebit de anevoios, de aproape două săptămâni. Voiam să coborâm pe Congo până la Bangala şi de acolo să urcăm pe Mongala până la Bokapo.

Când auzeam de Bokapo, mă bucuram la gândul că acolo era Miss Gloria Pitt căreia i-am promis că o vom vizita. Acest drum însemna o săptămână de linişte, relaxare, care-mi lipseau cumplit. La bord se puse ceva în mişcare. Căpitanii – numit Van Lieven – semănând cu o bilă de grăsime strigă ceva de pe punte. Dădu comenzi într-un amestec de olandeză, engleză şi diferite dialecte indigene, după care sirena începu să urle asurzitor.

Intenţia de pornire o observaseră şi negri din bărci, care-şi înteţiră strigătele.

Ne aflam pe un vas cu aburi vechi, cu zbaturi. Avea o punte de clasa întâia, pe care ne aflam şi o punte mijlocie, pentru indigeni. Pe puntea de clasa întâia erau dispuse direct, cabinele, de care era lipită o mică sală de mese şi un salon ceva între fumoar, crâşmă şi speluncă de jocuri de noroc. Clasa întâia era calculată pentru cel mult douăzeci de pasageri dar, după cum văzusem, erau ocupate cel mult cincisprezece cabine. Eram de abia de o oră la bord, supravegheasem încărcarea bagajelor şi stăturăm doar puţin în micile cabine jegoase, de loc ispititoare. Un miros pătrunzător ne trăda şi prezenţa ploşniţelor.

Isaak, matrozul ratat şi negustor falit de gin, pe care-l găsisem în valea demonilor, sforăia de la sosirea noastră în cabina lui. Urma să ne despărţim în Bangala de unde Isaak Burns voia să plece pe ţărmul oceanului, sperând să se poată angaja pe un vas.

Agitaţia pe vas deveni tot mai mare, negrii de pe puntea de mijloc se despărţeau strigându-şi neamurile de pe ţărm, apoi, scrâşnind şi scârţâind, a fost ridicată ancora. Sirena urlă din nou, apoi vechiul vas se puse în mişcare tremurând din toate încheieturile căci se porniseră motoarele. Uriaşele roţi se puseră icnind la lucru, învârtindu-se şi biciuind apa. Căpitanul Van Lieven în persoană stătea la cârmă manevrând nava din port.

Deodată se auziră strigăte, sirena urlă din nou, rotile se învârtesc înapoi şi vasul se opri în timp ce căpitanul înjurând fioros ieşi pe punte.

De pe mal se desprinse o barcă cu şase vâslaşi voinici şi se apropia rapid.

Fără să vrem ne concentrarăm atenţia asupra pasagerului întârziat, care trebuia să fie cineva, altminteri Van Lieven n-ar fi oprit. Când barca ajunse, văzurăm că era vorba de o femeie, ce voia să urce la bord.

— La naiba! spuse apăsat Marian.

Exclamaţia lui Marian era justificată. Era una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Purta un costum de călătorie mulat pe corp, din mătase, care-i scotea în evidenţă formele corpului proporţionat. De sub casca colonială albă de plută se vedea părul negru, cârlionţat, care-i încadra faţa îngustă şi delicată.

Căpitanul o aşteaptă la scară. Se oprise din înjurat. Se apleacă cu servilitate şi-i sărută mâna. Câţiva negri cărau valize din bambus, apoi, însoţită de căpitan, veni şi străina.

Acum îi putui vedea bine faţa. Era de o frumuseţe strălucitoare. Ochii mari şi migdalaţi erau umbriţi de gene lungi şi negre ca noaptea. Buzele de un roşu aprins contrastau cu tenul puternic bronzat. La gât sclipea un şirag triplu de perle iar la urechi scânteiau diamante, care dacă erau veritabile, valorau o avere.

Trecând pe lângă noi ne examină scurt, lăsând în urmă un parfum delicat, după care dispăru repede.

— Dumnezeule – o frumuseţe! – exclamai eu cu evlavie.

— O frumuseţe periculoasă – completă sec Marian.

În acel moment reapăru căpitanul, care-şi condusese pasagera la cabină.

— Cine a fost doamna? întreabă Marian.

Faţa fui Van Lieven se topea ca untul la soare.

— Donna Ines y Castello, zise el rotindu-şi ochii asemenea unui canar care bea apă, o femele bogată! Mynherr, stăpâna unor plantaţii uriaşe.

Apoi aplecându-se mai aproape, spuse cu un ton complice:

— Ines nebuna – toată Africa vorbeşte de ea. N-aţi auzit de ea niciodată?

Marian scutură din cap amuzant.

— O veţi cunoaşte atunci mai îndeaproape, zâmbi căpitanul şi se înapoie pe punte.

El nu ştia cât adevăr era în spusele sale.

II.
O CĂLĂTORIE PE CONGO.

FĂRĂ O VITEZĂ PREA MARE, vasul nostru cobora în jos pe Congo.

Se înserase deja iar luminile fantastice al amurgului, scăldau peisajul în nuanţe de la roşu purpuriu la violet.

Role mari se scufundau ritmic în apa murdară, risipind cascade de stropi. Câţiva mateloţi negri se pregăteau să aprindă luminile de poziţie pentru noaptea care se apropia.

Pe cursul inferior, Congo nu este o apă prea paşnică. Este plin de bancuri de nisip şi de noroi. Are nenumărate braţe laterale şi este aidoma unui labirint de apă care-şi taie drumul prin junglă şi stepă spre Oceanul Atlantic.

Hărţile fluviale aflate la dispoziţia navigatorilor nu sunt nici pe departe precise, în timpul inundaţiilor din sezonul ploios, albia se schimbă anual, făcând ca fiecare călătorie să fie o aventură îndrăzneaţă.

Şedeam în continuare în fotoliile noastre pliante, la balustradă şi priveam la peisajul de junglă. Congo putea avea aici o lăţime de o milă şi jumătate. Din apă se ţeau numeroase insule plutitoare, un stol de păsări mari ne urmăreau de aproape. Treceam adesea pe lângă grupuri de crocodil care cu priviri lacome urmăreau vasul.

— Vizităm vasul înainte de a se întuneca?

Marian se sculă şi îşi întinse braţele căscând. Am fost de acord, peisajul monoton începea să mă plictisească.

Puntea de clasa întâia era goală, pasagerii preferaseră pe timpul arşiţei să stea în paturi. Situaţia era alta pe puntea mijlocie. Vânzoleala era în toi. Cel puţin o sută de negri cu femei şi copii, cu capre şi găini, cu boccele mari, în care-şi păstrau avutul, arătau ca pasagerii unei arce de-a lui Noe. Câini urâţi lătrau, maimuţe îmblânzite făceau gimnastică pe

barele balustradei, copii goi şi plini de murdărie strigau. Aici nu erau cabine, lumea se aşezase comod pe pardosea, părând să se simtă foarte bine. Unele mame îşi adaptau copii, câţiva bărbaţi jucau cărţi, o parte din civilizaţia de import a albilor şi nimeni nu se interesa de noi.

Pongo ne salută radios. Nu ni se permisese să-l luăm cu noi pe negrul nostru credincios la clasa întâia. Ea era destinată numai pentru albi şi nici un negru, în afară de cei din echipaj, nu avea voie să o „pângărească".

— Am dus-o pe Maha în cabina boţmanului. Negrii proşti au frică de Maha şi a trebuit închis pe el – spuse el.

Râsei. Era lesne de imaginat ce agitaţie provocase sosirea leopardului nostru îmblânzit printre negri.

Pongo se simţea în largul său. Ne conduse şi ne arată coborârea în sala cazanelor şi spre cală, unde ne ţineam bagajele mari. Echipajul erau compus aproape exclusiv din negri şi metişi.

Doar căpitanul şi primul ofiţer, un englez numit Mc. Algius erau albi.

— Toţi aici negri răi, fură ca maimuţele, falşi ca şarpele şi leneşi ca un hipopotam. Nu bun, foarte răi negri, ne şopti Pongo.

Luarăm vorbele sale la cunoştinţă. Ei avea un instinct sigur, care adesea ne-a fost de folos.

Se întunecase între timp şi ne-am întors la cabinele noastre. Era timpul să ne schimbăm pentru cină. De obicei nu făceam asta dar acum fiind câteva doamne la bord, printre ele fermecătoarea Donna Ines ne străduiam să nu ne facem de râs pe *old England*.

Prin peretele subţire de despărţire, auzeam din cabina noastră sforăiturile lui Isaak din cabina alăturată. Era ca şi cum un gater ar fi fost pus în funcţiune.

— *Hallo old fellow*, sus, este timpul de haleală! Bătui din răsputeri în peretele despărţitor.

Sforăitul amuţi cu un horcăit speriat, patul trosni şi apoi răsună vocea somnoroasă a fui Burns.

— Este dimineaţă sau seară *Gentlemans*?

— E seară, adormitule! Sus, acuşi vom cina cu nişte tipe bine.

Perspectiva cinei îl trezi pe Burns şi-l auzirăm sărind din pat.

— N-am nimic de îmbrăcat, nu pot să apar în izmene şi cămaşă în sala de mese, se văicărea el.

— Căutaţi-vă ceva în valizele mele, care sunt în cabina dumneavoastră, spuse Marian. Ceva o să vi se potrivească!

— *Ay, ay*, grohăi Isaak, apoi îl auzirăm deschizând o valiză.

Când răsună gongul de chemare la cină, eram gata.

Părăsirăm cabina şi ieşirăm pe punte. Aproape că am exclamat speriat, când îl văzui pe Isaak, care rezemat de balustradă, ne aştepta.

Nefericitul se înghesuia într-un smoching tropical, alb ca neaua, care îi era întins pe trup ca pieliţa pe cârnaţ. Acolo unde burdihanul i se ţuguia maiestos, nu se putea încheia nici la vestă, nici la smoching. Pantalonii erau de asemenea descheiaţi la curea şi ajungeau de abia la glezne. Cum gulerul cămăşii nu se putea închide, Isaak îşi înfăşurase o batistă cadrilată, roşie în jurul gâtului.

— Cum vă plac domnii mei, îmi stă bine nu? Burns jucă cochet şoldurile sale dolofane.

Marian dădu serios din cap.

— Am văzut cândva la un circ un cimpanzeu bătrân. Şi ăla purta un smoching şi mânca cu furculiţa şi cuţitul.

— Vreţi să afirmaţi că eu arăt ca un cimpanzeu? strigă Burns indignat.

Marian dădu din cap zâmbind, a negaţie.

— Doamne fereşte, cimpanzeul arăta elegant şi mai omeneşte.

Isaak îşi deschise gura, de indignare negăsind cuvinte.

Abia acum văzui că faţa-i era plină de pete roşii, mari.

— Ce bube aveţi pe figură? întrebai eu.

— Ploşniţe, aproape ca la mammy acasă – cabina este plină de ploşniţe, zâmbi el fericit.

— Va trebui să dormim pe punte – constată Marian amărât la masă, domnilor, Isaak, veţi face furouri ca şi Douglas Fairbanks! Inimile tuturor damelor se vor frânge la vederea dumitale!

— Am avut mereu noroc la dame! În flecare port la Atlantic am câte o mireasă, ce-şi plânge ochii din cap după mine, spuse Isaak rânjind şi netezindu-şi cărarea bogat pomădată de pe scăfârlia cu păr roşu, după care ne îndreptarăm spre sala de mese.

Cina nu începuse încă. Van Lieven trona în capul mesei. Şi ceilalţi oaspeţi erau deja acolo şi ne priveau curioşi. Era lumea obişnuită din zona tropicală africană: un misionar, cu o nevastă nesemnificativa, câţiva comercianţi englezi şi un funcţionar guvernamental, în călătorie de inspecţie. Donna Ines încă nu apăruse.

Făcurăm prezentările, apoi luarăm loc. Un negru în ţinută albă de steward începu a ne servi supa rece.

Eram cuprinşi în discuţii cu vecinii noştri, despre lucruri indiferente, aşteptând înfriguraţi sosirea frumoasei spaniole. Isaak şedea lângă nevasta misionarului şi spunea nişte glume marinăreşti deocheate, la care dânsa, roşie ca focul, se uita căutând ajutor spre soţul său, care îşi sorbea zgomotos supa.

Deodată uşa se deschise şi Dona Ines intră. Discuţia amuţi, toţi uitându-se la frumoasa îmbrăcată într-o rochie de seară roşie ca focul. Braţele goale şi gâtul zvelt erau pline de podoabe, în urechi scânteiau diamante cât aluna. Până şi la pantofii cu tocurile înalte purta agrafe cu pietre preţioase!

Căpitanul sări în întâmpinarea el. După atitudinea sa servilă se vedea că dama era un pasager special.

La braţul acestuia, Donna Ines se duse spre locul ei. Pe cei prezenţi i-a măsurat cu o privirea rece, aproape dispreţuitoare.

Se aşează în faţa mea şi a lui Marian. Pe când stewardul o servea, îi puteam admira frumuseţea deosebită. Ea ar fi făcut senzaţie în orice salon european. Aici, în plină sălbăticie, era ca o apariţie ireală. Cum de rezistase tenul rozaliu arşiţei? De unde aceste toalete elegante, descinse parcă dintr-un atelier parizian de modă aici în inima Africii?

Căpitanul a început cu ea o discuţie şi noi puturăm să-i admirăm timbrul plăcut al vocii. Marian o privi atent. Observai, că-i fixează cu privirea mâinile, care se jucau cu o batistă subţire de mătase. Şi ea îi surprinse privirea, păli, ne privi o clipă mânioasă şi-şi duse mâinile sub masă.

Reacţia veni însă mai târziu. Amândoi văzurăm că unghiile-i lăcuite în roşu aveau lunule albăstri.

Donna Ines era o „Haffcast”, o metisă. În vinele ei curgea sânge de negru.

*

Zilele se scurgeau plictisitor. Eu şi cu Marian ne petreceam adesea timpul, trăgând în crocodili, care înotau în grupuri mari.

Pe Donna Ines şi pe ceilalţi pasageri îi vedeam doar la masă. Spaniola se lăsa însă adesea servită în cabină. Faptul că ghicisem că Donna Ines provenea dintr-un tată spaniol şi o mamă negresă sau cel puţin creolă o făcu deosebit de rezervată. Ne evita vizibil şi ne ignora, când ne întâlneam ocazional.

Se ştie că legile rasiale sunt în Africa cele mai stricte. Cine are doar un strop de sânge negru în vine este un paria, un lepros, evitat de albi precum ciuma. Este, desigur nedrept. Nu culoarea pielii, naţionalitatea şi rasa sunt decisive, ci caracterul oamenilor. Pe de altă parte, uriaşa ţară colonială

Africa este stăpânită de o mână de europeni. Dacă aceştia s-ar amesteca cu negrii şi ar renunţa la izolarea tor, de creaturi divine, atunci stăpânirea lor în Africa ar lua sfârşit, mai ales că peste tot în uriaşa ţară, începe să se manifeste naţionalismul negrilor, indigenii realizează treptat că Africa este ţara lor; că forţa lor unită îi poate zdrobi pe europeni şi să-i alunge pentru totdeauna.

De aceea, legile rasiale, pe care naţiunile europene le repudiază şi le consideră criminale – în Europa – în colonii sunt conservate cu o intoleranţă acerbă.

Donna Ines era o „Halfcast" şi un cuvânt de al nostru ar fi ajuns, ca ea să fie exilată pe puntea mijlocie, să fie gonită din societatea albilor. Evident, nici nu ne gândeam la aşa ceva.

Noi aveam alte concepţii despre problema rasială. Şi totuşi, faptul că noi ştiam „taina", ne despărţea net.

Nici măcar nu ne puteam supăra. Doar Isaak se străduia să-i intre în graţii. De abia apărea pe punte, că el se şi înfiinţa şi-i potrivea parasolarul, aducea scaunul pliant şi băuturi reci.

Revenind de la aceste mici drăgălăşenii era ca ţicnit, aruncând cu vorbe ca gagică a întâia, bestie fainã ş.a. Neplăcut era doar că el făcea pe Dandy-ul, purtând garderoba mea şi pe a lui Marian, alternativ. Cum aceste haine nu erau pe măsura corpolenţei sale, totdeauna plesneau la cusături sau sărea câte un nasture.

În a cincea zi a plictisitoarei călători, cu două zile înainte de a ajunge la destinaţie, la cină se aduse vorba asupra piraţilor care de o vreme făceau fluviul Congo nesigur.

Vasul meu a fost atacat de cinci ori. A fost al naibii, pasagerii au fost dezbrăcaţii până la cămaşă, povesti van Lieven.

— Şi o spuneţi aşa de liniştit? Bărbia dublă a nevesti de misionar tremura indignată.

— Eu nu am păţit nimic niciodată, Căpitanul ne privi amuzant.

— Jefuiţi au fost doar pasagerii. Vedeţi piraţii îmi datorează recunoştinţă. Dacă n-aş trece eu pe aici, nu mi-ar putea ataca vasul. De mi-ar strica vasul sau dacă m-ar scufunda ar fi pierderea lor. Aşa, afacerile noastre se cam completează.

— Plăcut ins sunteţi dumneavoastră! Nevasta pastorului îl fulgeră prin Iorgnon. Sunteţi rece, fără inimă! Austin, azi ne vom ruga pentru siguranţa pasagerilor – se adresează ea soţului său.

— Eşti un înger! Un adevărat înger creştin. Reverendul o sărută mişcat pe obraz.

Neobservată, datorită discuţiei agitate, Donna Ines îşi făcu apariţia.

— Despre ce este vorba aici? întreabă ea cu o voce melodioasă.

— Despre piraţii de pe Congo! răspunse Van Lieven, sărind servil în întâmpinarea ei şi sărutându-i zgomotos mâna.

— Oh! Ce interesant! Ador romantismul tâlharilor îl am în sânge.

Se uită ironic şi provocator la Marian şi la mine.

— Nu vă lăsaţi deranjaţi, domnilor, sunt o ascultătoare atentă.

— Povesteam că vasul a fost atacat adesea, spuse căpitanul. Au fost tot felul de scene nebuneşti la bord.

— A curs sânge? Au fost morţi? Au fost mulţi pasageri ucişi?

Ochii frumoasei sclipeau de excitaţie.

— Persoană neruşinată! sâsâi nevasta de pastor aşa că Donna Ines trebuia s-o audă. Femeie perfidă!

Ines o privi dispreţuitor în faţă.

— De ce vă ambalaţi aşa? Pentru dumneavoastră treaba nu este rea. De vă bagă cineva un cuţit în piept, soţul dumneavoastră vă poate acorda ultimul mir. Şi în cer este precis mai răcoare ca aici. Preoteasă sări în sus. Era desfigurată de furie şi tremura din tot corpul.

— Persoană infamă! Tâlhăriţă! Hai Austin, eu nu pot respira acelaşi aer cu această… damă! strigă ea înfuriată.

În acest moment motoarele se opriră. Liniştea bruscă deveni de speriat. De pe punte se auzeau strigăte şi urlete de jale provenind de la negrese. Van Lieven se ridică cu o faţă serioasă. Cred că am vorbit prea mult de piraţi şi aşa am pictat pe dracul pe pereţi. Aşa arată, că ar fi deja aici!

Preoteasa ţipă strident şi leşină. Noi sărirăm toţi în sus.

Doar Donna Ines râmase liniştită şi zâmbea batjocoritor.

III.
PIRAŢII DE PE CONGO.

ÎNCĂ MAI SUNĂ ÎN NOAPTE cântecul monoton al negrilor. Ceaţa înconjurase vasul într-o manta de vată şi părea că vrea să înghită orice sunet de pe punte, făcând însă să se audă dar valurile ce se loveau de vasul care înainta încet şi prudent.

Negru superstiţioşi erau vizibil impresionaţi de ceaţa care lăsa impresia ca vasul pluteşte În cosmosul infinit.

Ei se strângeau în grupuri şi în cântecele lor era pomenit adesea „marele Lord” cum îl numesc negrii creştini pe Dumnezeu.

Pongo stătea singur la scara care ducea spre puntea de sus. Era curios că la mijlocul alor săi, el se simţea singur.

Contactul cu albii, pe care-i slujea ridicase un zid între el şi negri. Civilizaţia albior este ca o otravă. Cine vine cu ea în contact, o gustă. Naturaleţea negrului sălbatec dispare. El face cunoştinţă cu paleativele civilizaţiei, ştie să umble cu armele de foc, cunoaşte aparatul de fotografiat, aparatul de bărbierit, săpunul, radioul. Ştie deservi un motor. Dar el se înstrăinează de neamul lui, se simte superior acestuia. Aşa se produce despărţirea lentă…

Aici se ştia că el este Boy-ul şi ghidul albior de la clasa întâia. Şi aici se ţineau la distanţă respectuoasă de ei; şi el se simţea singur.

Cu câtă plăcere ar fi pălăvrăgit cu tânăra, care-şi ridicase părul sclipind de grăsime şi care-i aruncase priviri timide. Bătrâna urâtă de lângă ea, precis era maică-sa şi din faptul că nimeni nu se interesa de fată, el îşi dădu seama că fata este necăsătorită.

Deodată, Pongo tresări. Urechile-i sensibile auziră ceva neobişnuit. Ceva se freca de bordajul vasului, valurile se auzeau mai intens şi parcă se auzea şi zăngănit de arme.

Aproape concomitent Pongo zări capete creţe de negri apărând la balustradă. Siluete despuiate, mlădioase răsăriră pe punte. În mâini aveau – lui Pongo nu-i venea să creadă – pistoale automate.

Şi ceilalţi negri îi descoperiră acum pe piraţii, care tot mai numeroşi se urcau pe vas, începu un haos grotesc. Pasagerii, strigând agitaţi fură adunaţi sub ameninţarea armelor automate la pupa. Pongo mai zări un număr de piraţi care dispăru în sala maşinilor. El se refugiase în umbra scării, fiind ajutat de culoarea sa închisă. Urmări încordat cele ce se petreceau, gata în orice moment să fugă la stăpânii săi.

Fochiştii leoarcă de sudoare, care neîntrerupt alimentaseră cu lemne cazanele încinse, se ridicară, miraţi. Soneria telegraf a motoarelor sună strident, după care îşi încetară brusc activitatea. Cel ce părea că-i conduce pe piraţi se adresă fochiştilor speriaţi în limba zulufă.

— Stingeţi focul! Repede!

Negrii îngroziţi se conformară, orbeşte.

Mc. Algius, care era pe punte, îşi ridică mâinile sus, când văzu aţintite mai multe arme automate asupra sa.

— Fără teatru, bă maimuţoilor! mârâi el, fără a-şi scoate pipa din gură – nu-i prima oară că ne sabordaţi!

Negri rânjeau prietenos şi totuşi îl legară de cârmă. Pongo după ce pândi momentul prielnic, sări şi se avântă în sus spre puntea superioară. A fost totuşi lovit de o salvă de automat. Gloanţele loviseră peretele de lemn aproape de capul său.

Ca la comandă, Marian şi cu mine străbăturăm grupa agitată a pasagerilor de clasa întâia şi ieşiră pe punte. Doar Donna Ines îşi păstra calmul, fumându-şi relaxată ţigara.

Tocmai când ieşeam afară pe uşă, răsună o salvă. Pongo escaladă în salturi lungi scara.

— Piraţi Massers! spuse el cu faţa radiind, ca şi când ar fi adus o veste de bucurie.

— Dumnezeule mare! horcăi Isaak Burns, doar nu va fi luptă, eu sunt pacifist, n-am poftă să fiu lichidat!

— Sunteţi laş, Mr. Burns? întreabă Marian ironic. Aici nu putem rămâne, nu avem acoperire. Haide-ţi în cabina mea.

Eu şi cu Burns, care încă mai icnea jalnic, urmaţi de Pongo, intrarăm în cabina îngustă, la timp, căci piraţii se avântară de pe scară. Îmi dădui imediat seama că Marian avusese dreptate. Uşa grea de stejar era placată cu cupru. Marian smulse în grabă salteaua de pe pat şi o rezemă de uşă făcând-o de nepătruns pentru gloanţe.

— Mica fereastră de la uşă este în loc minunat de tragere, râse el – de aici ţinem toată puntea sub control fără nici o grijă.

— Dar eu sunt o ţintă aşa de bună! – se văicări Burns – sunt aşa de voluminos că ocup toată cabina, precis că mă vor nimeri!

— Pune-te la orizontală, îl sfătui Marian prietenos – nu trebuie ca omenirea să piardă un aşa exemplar valoros. Robert, Pongo, veniţi, luaţi-vă armele, începe dansul.

Haosul era deocamdată în sala de mese. Auzeam istericalele femeilor, înjurăturile căpitanului şi strigătele guturale ale piraţilor, probabil că tocmai îi jefuiau pe pasageri.

— N-ar trebui să-i ajutăm cumva? întrebai eu timid. Îmi era milă de victimele jafului.

Marian îşi aprinse liniştit o ţigară.

— De nu mă înşel am numărat douăzeci de negrotei înarmaţi a-ntâia care acum îi buzunăresc pe colegii noştri pasageri. Jos vor mai fi încă douăzeci, aşa că şansele noastre sunt minime. Şi-apoi, dacă intervenim, precis vor fi multe

victime. Aşa măcar scapă ceilalţi cu viaţă. Rămânem deci în defensivă şi ne limităm doar ca şi ne apărăm.

— Vine negri răi! sâsâi Pongo care se uita prin ferestruica. Câţiva bandiţi negri se îndreptau drept spre cabina noastră. Cineva le va fi trădat unde eram cazaţi.

— Începe balul! şopti Marian, aşezând ţeava armei pe ferestruică după care trase rapid câteva focuri. Gloanţele loviră puntea în faţa picioarelor piraţilor care strigară îngroziţi. Concomitent, o salvă de automat lovi uşa iar mişcările saltelei arătau că ea reţinuse proiectilele.

— Dacă cel puţin pastorul ar fi cu noi! se văicărea înăbuşit Burns, nu vreau să ajung în fericirea veşnică fără consolare religioasă.

— În iad, prietene, Marian îl îmbrânci supărat pe Isaak, care asemenea unul peşte mare zăcea pe podea. Dacă ar trebui să-ţi mărturiseşti toate păcatele ţi-ar trebui toată noaptea, bă traficant de şnaps.

— Am acasă o mamă în vârstă, scâncii Burns şi o nevastă în Liverpool. Ce mă vor plânge…

În acest moment o aftă salvă lovi uşa şi grăsanul amuţi.

Cum ferestruica îi permitea unui singur om să tragă prin ea şi locul era ocupat de Marian, noi ne ghemuisem la podea, cu armele pregătite, la caz de nevoie gata să-i luăm locul.

Marian trăgea degajat, fără să-şi scoată ţigara din gură. Situaţia era clar în favoarea noastră. Pe punte, în raza de bătaie a armelor noastre nu se putea arăta nimeni, apoi bandiţii nu puteau prelungi asediul prea mult timp.

Isaak îşi dădu seama că situaţia nu era aşa de periculoasă. Se ridică icnind în genunchi, luă o armă de pe podea şi-o încarcă.

— Să nu credeţi că-s laş! – icni el cu voce astmatică şi mă privi cu ochi indignaţi, holbaţi – tocmai zâmbeam amuzant. La mine curajul este moştenit. Taică meu era cel mai mare bătăuş, tot comitatul se temea de el. Şi maică-mea, he, he – asta femeie, ea şi pe bătrân îl făcea KO, când venea beat acasă.

— De moştenit se vede că ai moştenit doar beţia, spuse Marian.

Apoi se îndreptă cu o înjurătură furioasă:

— Ia te uită, Robert, cred că spurcaţii ăştia ne-au copt-o!

Mă uitai prin ferestruică şi încremeni. Marian avea dreptate – eram pierduţi. Bandiţi văzând că fortăreaţa noastră nu se lasă cucerită, îi folosiră pe pasagerii perplecşi din sala de mese drept scuturi umane, trăgând din spatele acestora în uşa noastră, spre care înaintau încet.

— Nu pot trage fără să-i lovesc pe pasageri, spuse Marian răguşit, lăsând arma în jos, s-a terminat Robert, trebuie să ne predăm.

Dintr-o dată se întâmplă ceva neaşteptat. Vasul se înalţă uşor la bord, ca şi când ar fi fost smuls de o mână uriaşe. Grinzi se rupseră, metalul scrâşnea pe piatră iar sirena urla îngrozitor.

Furăm azvârliţi în aer ca nişte mingi şi căzurăm grămadă într-un colţ al cabinei.

Se auzi o împuşcătură asurzitoare şi Isaak strigă ca un porc la tăiere, îşi trăsese singur în picior… iată ce se întâmplase.

Mc. Algius, ale cărui mâini fuseseră legate de bara cârma, se uita întunecat la cei tei negri care-l păzeau cu automatele gata de tragere.

— Delegaţi-mă, bă maimuţe negre. Nu ştiţi ce-i datoraţi unui domn alb, câinilor de iad ce sunteţi.

Şeful celor trei îi arată rânjind dinţi albi.

— Noi ştim că tu mare, puternic om alb, Massa, gâlgâi ei batjocoritor. Dacă eu face ţac-ţac, atunci tu om alb mort.

Mc. Algius scrâşni din dinţi furios. Soarele african şi whiskyul, îi măcinaseră sănătatea şi moralul de alb, dar deosebirea de rasă, superioritatea rasei albe era singura care-i ridica deasupra aceste bande negre.

Dacă-şi pierdea acest sentiment şi Mc. Algius o ştia, se terminase cu el.

Deodată şi-a abandonat gândurile sumbre. Urechile-i sesizară o posibilitate de a pune o dată capăt situaţiei umilitoare.

Cum motoarele erau oprite, vasul plutea în linişte, purtat de curent pe Congo în jos, pe puntea mijlocie călătorii negri a căror bagaje erau scotocite după lucruri de valoare strigau în continuare. Urletul negrilor provoacă un ecou ciudat. Din ceaţa de nepătruns de la babord se auzi încet dar sigur trăncăneli maimuţelor trezite de larma de la bord. Pentru Mc. Algius era momentul. Vasul trecea aproape de una din numeroasele insule de pe Congo. Râse batjocoritor.

Dacă-i locul de a le-o coace piraţilor, chiar dacă vasul se ducea la dracu, că tot nu-i aparţinea şi era asigurat, atunci să fie!

Prudent, fără ca paznicii să vadă ceva, el răsuci cârma, cu braţele-i legate.

Ţipetele maimuţelor se auzeau tot mai aproape şi apoi… Vasul se saltă în sus, cei trei negri fură măturaţi ca de un uragan peste balustradă.

Totul se dispuse oblic. Vasul eşuase.

IV.
CASTELUL DIN SĂLBĂTICIE.

ÎMI SCOASEI CAPUL DINTRE PICIOARELE lui Isaak şi-mi pipăit cucuiul care îmi creştea pe cap şi observai că eram cu genunchiul drept pe gura lui Isaak, care era deja albastru la faţă. De cum trăsei piciorul, începu să se vaite din răsputeri.

Marian şi Pongo se ridicaseră deasemenea cu greutate. Podeau cabinei era oblică, uşa părând să atârne sus, deasupra noastră.

— Mor! zise Burns disperat, sângerez. Ajutaţi-mă, pentru numele Domnului.

Mă convinsei rapid că Isaak căpătase o nouă rană, ce-i perforase dintr-o parte în alta pulpa stângă. Rana, cum se întâmplă la împuşcăturile de aproape, de abia sângera.

Marian, care se ridicase ţinându-se de picioarele patului, împinse uşa în afară şi se uită pe punte.

— Veniţi şi adunaţi armele! strigă el. Banda o şterge! Pongo şi cu mine ne luarăm după el. Mă uitai afară. Piraţii dispăruseră şi ţăcănitul unui motor care ne trăda faptul că piraţi se îmbarcau, fără a face un secret, din faptul că posedau bărci cu motor.

Nu ne mai păsa de ceilalţi pasageri, ci ne târârăm pe podeau oblică spre balustradă. Mai aveam un cont de încheiat cu piraţii.

Tocmai când ajungeam la balustradă, motoarele porniră păcănind. Ceaţa nu ne permitea să vedem. Deschiserăm totuşi focul la întâmplare şi câteva urlete de durere ne dovediră că nimeriserăm. Răspunsul constă în câteva salve de automat, din bărci, care trecură mult peste capetele noastre, apoi zgomotul motoarelor se stinse în noapte.

— E gata! Păcat că nu i-am putut goni puţin. Hai să vedem ce-a făcut banda asta, spuse Marian, lăsându-şi arma în jos.

Ne deplasarăm prudenţi, ca să nu lunecăm, pe puntea înclinată, spre sala de mese, unde se refugiaseră pasageri îngroziţi şi se auzeau văicăreli şi vociferări.

Priveliştea de acolo era de groază. Pe mijlocul mesei, între mâncăruri vărsate, zăcea leşinată nevasta pastorului, în timp ce acesta îi masa tulburat tâmplele, cu vin roşu. Hainele femeilor erau sfâşiate, bărbaţii erau fără sacouri. Probabil că au fost siliţi să le dezbrace, când bandiţi le-au scotocit prin buzunare.

Singură degajată, şezând într-un fotoliu fumând o ţigară şi uitându-se ironic la deranjata adunare, era Donna Ines. Nu ne crezusem ochilor. La gâtul ei spânzura în continuare şiragul de perle, la degete îi scânteiau ca mai înainte inelele iar diamantele din urechi scânteiau batjocoritor. Părea că urmăreşte o piesă kitsch de operetă dintr-o loje.

Căpitanul, ca şi primul său ofiţer, fusese legat şi sta culcat într-un colţ urlând ca un leu. Marian se grăbi să-l dezlege. Ceilalţi pasageri erau prea tulburaţi şi dezorientaţi, ca să fie în stare să dea o mână de ajutor.

— În portofel am avut peste o mie de lire sterline – gemu funcţionarul guvernamental. Banii majestăţii sale! Cum voi putea răspunde eu?

— Perlele mele, strigă soţia cea grasă a negustorului olandez. Bijuteriile mele! Adrian, toate au dispărut, valorau un sfert de milion.

— Toată averea mea era la mine! bâlbâi un gentleman englez, cu două săptămâni în urmă mi-am vândut factoriile, voiam să mă întorc în Europa, să am în fine linişte, acum pot începe liniştit totul de la capăt!

Nevasta misionarului îşi revenise şi urla ca o hienă flămândă. Apoi privirea îi căzu asupra Donnei Ines. Sări de pe masă, căzu jos şi în patru labe se târî spre spaniolă.

— Cum se face de dumneata n-ai fost jefuită – ţipă ea. Cum de tocmai dumneata ai fost cruţată, dumneata?

Donna Ines zâmbi şi suflă degajată inele de fum.

— Vorbiţi! – misionara dădea să se arunce asupra adversarei sale – cum de au fost toate femeile jefuite şi numai dumneata nu?

Donna Ines îşi luă relaxată ţigara din gură.

— Chiar şi piraţi de pe Congo ştiu face deosebirea între o doamnă şi o muiere – surâse ea ironic.

— Gura! zbiară căpitanul, punând capăt scenei – purtaţi-vă ca oamenii nu ca maimuţele. Hai să vedem în cabine ce s-a furat! Vă puteţi smulge părul şi altădată.

Misionara ţipă brusc, din nou, arătând spre uşă. Toţi se întoarseră.

În uşă stătea rânjind Pongo, care ţinea cu mâna, un negru de guler. Era unul din piraţi, după cum constatarăm pe loc.

— El fură în cabine – zise Pongo – nu aude cum colegii fuge. Eu găsesc şi acum aici piratul! Căpitanul sări ca un tigru, la tâlharul ce tremura ca varga şi începu să-i care la pumni.

— Îmi vei plăti pentru ceilalţi, mă câine de iad – scrâşni el – până acum m-aţi tratat la jafurile voastre ca pe un

gentleman alb. Dacă m-aţi legat, nu v-o iert.

Pumni îi explodau ritmic în figura prizonierului ce se tumefia încet şi care se văicărea de moarte. Nasul îi sângera.

— Cine-i şeful vostru? Vorbeşte sau îţi crăp capul. Spune-i numele, sau, pentru Dumnezeu fac tocătură de carne din tine!

Ochii negrului se îndreptară undeva în spatele căpitanului şi îşi întinse mâna. Înainte însă de a apuca să zică ceva, o detunătură, rupse liniştea. Din gura piratului răzbătea un horcăit, apoi se prăbuşi cu o gaură însângerată între ochi.

Donna Ines veni spre noi cu un revolver în mână, fumegând. În mâna stângă îşi mai ţinea ţigara aprinsă.

— Ce atâta tevatură cu individul? spuse ea liniştită. Nu valora nici gloanţele pe care-i l-am tras în cap.

*

Ne uitam uimiţi la frumoasa care cu sânge rece şi în mod conştient ucise un om. Chiar şi căpitanul, care, până acum fusese penibil de servil fată de ea, o privi cu ochii injectaţi de furie.

— Cum îndrăzniţi? întreabă el, abia stăpânindu-şi furia.

Ea l-a privit zâmbind amuzată, ca o profesoară ce se distrează pe seama unui elev bleg.

— Nu ştiţi unde ne aflăm? Arătă cu mâinile spre ambele maluri învăluite în ceată. A început deja imperiul meu. Deja de ore vasul străbate domeniile mele.

— Dar va aflaţi pe un vas olandez, Signora – strigă căpitanul – şi aici doar eu…

— Vas? zâmbetul ei deveni mai provocator. Aţi zis, vas? Deocamdată e clar o epavă amărâtă, *capito*? – dădu apoi dispreţuitoare din cap – *adios senor,* acum, mă voi odihni până ce pot debarca. Se întoarse şi dispăru.

Marian o urmări îngândurat cu privirea. Ştiam ce însemna asta. Perspectivă de aventuri eterne.

Cum după atac şi avarierea vasului numai asta nu-mi lipsea, îl privi pe Marian plin de dezaprobare.

— Bună femeie! Robert, zise el încet, plin de reţinere, şarm şi curaj, ce crezi? Ar merita s-o cunoaştem mai îndeaproape, ce crezi?

— Cum? – eram total uluit – doar nu vrei să…

Îmi veni gândul Marian s-ar fi amorezat de această fiinţă.

— Crezi cumva că o iubesc? El îmi ghicise gândul şi râse. Ia-o cum vrei şi cum crezi, dar trebuie să creadă chestia asta! Haide!

Ne duserăm în sala de mese, unde stewardul tocmai servea pasagerilor cafeaua fierbinte şi asta ne mai lipsea şi nouă.

În uşă Marian mă reţinu şi trebui să ne stăpânim amândoi, ca să nu izbucnim în râs.

— A fost teribil, *Lady and Gentleman* – striga Isaak, cu piciorul bandajat, înconjurat de pasageri, având o sticlă de rachiu în fată. Când a început dansul, le-am zis alor mei să se adăpostească. Eu curajos cum sunt, m-am pus la uşă, expunându-mă gloanţelor bandiţilor care trăgeau. Sunt trăgător de elită, cu fiecare foc am nimerit. La Clubul meu nimeream mereu toate nouă.

— Dar asta este la popice – obiectă misionăreasa.

Isaak dădu neglijent din mână.

— Bile de popice sau de plumb – este acelaşi! Dar vă rog, nu mă mai întrerupeţi. Trăgeam, deci stând drept, cu pieptul de bărbat curajos spre duşmani, gata să mor, ca să-mi salvez amicii. Sângele eroic al strămoşului meu – a fost cavaler, tâlhar, să ştiţi asta şi a fost spânzurat – s-a trezit în mine. Ţeava armei mele ardea, fumul îmi tăia respiraţia, vedeam roşu ca un taur care ia pe matador în coarne.

— Dar, noi am fost folosiţi drept scuturi de către bandiţi, apoi nu s-a mai tras. La geam l-am văzut doar pe Mr. Marian, obiectă nevasta negustorului olandez.

— Eram deja grav rănit şi mă luptam cu moartea, răspunse Isaak vexat. Ştiţi ce este să ai la picior o gaură cât un şiling dublu? Văd că m-am sacrificat degeaba, nerecunoştinţa este în floare şi prudenţa este cea mai nimerită. Mai bine m-aş fi refugiat undeva, decât să mă ologesc pentru voi.

Puse sticla de tărie la gât şi înghiţi gâlgâind restul rămas. Când puse jos sticla şi ne văzu în uşă, de jenă se coloră în roz.

Marian îl bătu prietenos pe umăr.

— Na, ne-am revenit din marea spaima? Cine te-a pansat?

— Eu singur – grohăi Burns – voi m-aţi fi lăsat să sângerez. Ajută-te singur că şi Dumnezeu te ajută, sau de nu, altcineva. Deci m-am pansat.

— Cu ce? interveni eu, căci pansamentele de la piciorul lui Isaak îmi păreau cunoscute.

Acesta se uită nevinovat ca un nou născut la doica sa.

— Aţi avut trei cămăşi în valiză, Sir – bâlbâi el – rupte sunt pansamente a-ntâia. Trebuie încă să vă mulţumesc.

Eram distrus. Cele trei cămăşi noi toată averea mea şi cine ştia când voi putea să-mi procur altele.

— Din păcate erau din mătase – spuse Burns critic – inul este mai bun pentru bandaje, dar la nevoie…

Nu apucă să continue. Van Lieven intră şi ne ceru atenţie.

— Am cercetat vasul cu oamenii mei. Din păcate, reparaţia spărturii din peretele vasului va dura cel puţin două săptămâni. Pentru dumneavoastră, domnilor sunt trei posibilităţi. Sau rămâneţi în acest timp la bord sau plecaţi cu bărcile noastre de salvare până la Bangala. În plus Donna Ines vă comunică că puteţi sta la ea până se termină reparaţiile. E doar câteva mile în aval, ascultaţi, tocmai acum semnalizează acasă.

Într-adevăr, de pe puntea de mijloc se auzea sunetul înfundat al unei tobe Lokol, telegraful junglei. Sunetelor sacadate le răspunse o altă tobă de pe malul învăluit de ceaţă, apoi se auziră din mai multe părţi.

Vestea căpitanului stârni rumoare, pro şi contra. Mai ales bărbaţii căsătoriţi ar fi acceptat oferta Donnei Ines pe când nevestele lor protestau furioase. Curând a fost clar, că nimeni nu accepta oferta Donnei. O parte mare a pasagerilor decise să aştepte la bord. Funcţionarul guvernamental şi câţiva negustori grăbiţi hotărâră să-şi continue drumul cu bărcile.

Marian şi cu mine ne plimbam pe punte. Se făcea dimineaţă, ceaţa se risipea şi la orizont apărură coroanele unor uriaşi arbori de pâine.

— Vom accepta invitaţia, spuse Marian, ar fi nepoliticos să o refuzăm şi apoi…

Nu mai continuă. Bănuiam şi cauza. S-o fi îndrăgostit de frumoasa spaniolă.

Începu o zi însorită. La bordul vasului avariat, cu toată arşiţa, munca era febrilă.

Agăţaţi de funii, membrii echipajului îndreptau din ciocane marginile spărturii. Bărcile cu lumea grăbită plecaseră. Ele aveau misiunea de a cere direcţiei portului din Bangala un barcaz, cu ajutorul căruia vasul avariat ar fi redevenit din nou navigabil.

Noi ne-am dus bagajele pe punte, aşteptând ce va urma. Nu dură mult şi în depărtare apărură trei bărci mici cu motor, care trăgeau după ele altele.

— Vine flotila mea, spuse o voce plăcută în spatele nostru.

Ne întoarserăm şi o remarcarăm pe Donna Ines care se apropiase pe neauzite de noi.

— Căpitanul mi-a spus că aţi acceptat invitaţia mea *senores*. Mă bucur că până la terminarea reparaţiilor să vă am musafiri în Buen retriro-ul meu. Uneori este cam monoton pe plantaţia mea. Îmi doresc puţină variaţie.

Sărutarăm galanţi mâna frumoasei. „Flotila” sosise între timp, bărcile simple fură decuplate de cele cu motor şi fură pe loc asaltate de negrii veseli de pe puntea mijlocie.

— Să ştiţi că mai toţi pasagerii de pe puntea de mijloc sunt muncitori recrutaţi de mine la Jambinga pentru plantaţie.

În ultimele luni am avut o epidemie de malarie. Negrii cădeau ca muştele. Din nou, mă sperie răceala cu care vorbea de moartea muncitorilor ei. Dar nu avui timp să mă gândesc mult la aceasta. Trebuia să supraveghez transbordarea bagajelor. Apoi apăru, la despărţire, Van Lieven.

— Vă iau peste cel târziu două săptămâni, promise el. Vă veţi simţi bine, ca oaspeţi ai Donnei. Vă invidiez.

— Două săptămâni de repaus, fără să faci nimic, frumoasă perspectivă – spusei eu…

— Cred că eşti într-o mare eroare – interveni Marian – vei vedea tu.

— Ce ne poate aştepta? îl privi mirat.

Marian se apleacă în faţă şi-mi şopti misterios:

— Marea aventură!

O coloană lungă de bărci cobora jos pe Congo. În faţa erau bărcile cu motor, urmate de celelalte, în care negrii vâsleau râzând şi cântând. Vasul râmase tot mai mult În urmă, până ce după o curbă, furăm înconjuraţi de virgina junglă.

Donna Ines era în barca din faţă. Marian, eu şi Pongo în a doua. O luaserăm cu noi şi pe Maha. Acum dormea întinsă pe jos, în barca. Nu prea vorbeam. Eram asaltaţi de gânduri. Mă frământau vorbele lui Marian despre marea aventură ce ne aştepta. Eu mai degrabă credeam, într-o aventura galanta între gazdă şi el. Eram aproape gelos şi asta era explicabil.

Noi doi eram prieteni nedespărţiţi de ani de zile. Camaraderia ne era cimentată de necazuri şi pericole trăite împreună. Gândul unei despărţiri era groaznic. Între noi nu a stat nici odată vreo femeie, eram mereu de părerea că pentru Marian sexul slab nu există. De mine nu puteam afirma acelaşi lucru, mai ales dacă mă gândeam la Miss Gloria Pitt, pe care o veneram ca un puşti de şcoală, pe care speram să o revăd curând. Dar Marian – nu, acest gând nu-mi venise încă şi deci mă durea de două ori mai tare.

Nu eram cunoscător de femei, dar atât lucru ştiam, că frumoasa spaniolă cu urma de sânge negru nu se mulţumea cu jumătăţi.

Dacă ea şi Marian s-ar uni, el i-ar fi sclav şi asta ar fi fost despărţirea. Ca un ins nedorit aş fi deranjat cu siguranţă idila.

Aruncai priviri sumbre spre malul stâng. Arbori uriaşi la marginea sa stăteau în apa murdară. Giganticele lor rădăcini aeriene se înfigeau asemenea unor degete fantomatice în fluviu. Părea să fie o zonă de inundaţie, cu toate că acum apa nu era mare.

— Mlaştini! comentă Marian laconic.

Avea dreptate. Mlaştina se întindea la nesfârşit de-a lungul malului. Jungla o însoţea permanent. Până şi lianele copacilor care ieşeau din apa rău mirositoare din care proveneau se stingeau toate formele de viaţă ale mlaştinei… Ştiam, aici era patria şerpilor arboricoli, care se aruncau dintre crăci asupra intruşilor ucigându-i.

Aici roiau periculoşii ţânţari anofeli, ai malariei tropicale. Aici trăiau păianjeni mari cât pumnul, a căror muşcătură declanşa crampe epileptice şi apoi o moarte chinuitoare. Toi aici era imperiul crocodililor care-şi depuneau ouăle în nămolul cald al mlaştinii, aici trăiau uriaşi lilieci vampiri, nepericuloşi pentru om, dar al căror zbor nocturn îi tulbura şi pe cei cu nervi tari. Tot aici existau nenumărate lipitori uriaşe, care odată fixate de trupurile oamenilor sau animalelor, greu se lăsau îndepărtate.

Am călătorit aproape o oră de-a lungul malului mlăştinos. Barca conducătoare îşi reduse viteza şi se opri lângă noi. Donna Ines ne făcu veselă un semn.

— Aici începe imperiul meu! strigă ea, arătând spre mal. Într-adevăr nu numai mlaştină şi jungla încetaseră. Văzurăm plantaţii bogate unde negrese cu năframe viu colorate lucrau şi ne făcură semne.

— Acolo este casa mea, strigă Donna Ines şi de mirare rămăsei cu gura căscată. La marginea unui golf îngrijit, cu un debarcader curat, se înălţa o clădire mare, de vis în stil maur, strălucitoare de albă în soare, care mai bine s-ar fi potrivit pe o alee din Madrid.

V.
CHEMAREA AVENTURII.

ŞEDEAM PE VERANDA VILEI, bându-ne cafeaua servită de doi negri bine, drăguţi şi educaţi. Aveam în faţă golful cu micul debarcader. Uneori vedeam patrulând negri bine înarmaţi pe chei. De pe plantaţie se auzea un cântec tărăgănat, în cor.

— Aici eu simt regină, stăpână pe viaţa şi moartea supuşilor mei. Nici o stăpână din Europa nu are atâta putere asupra supuşilor ca şi mine. Nu sunt de invidiat? spuse cu mândrie Donna Ines, fumându-şi inevitabila ţigară.

Marian aprobă politicos.

— Desigur, dar scuzaţi-mi întrebarea, viaţa dumneavoastră aici nu este cumva monotonă?

— Credeţi? Ochii ei mari, focoşi îl fulgerară amuzanţi – tocmai dumneavoastră Mr. Farrow ar trebui să ştiţi că aventura este peste tot. Trebuie doar să o chemi şi ea e aici. Monotonă? Doamne, vânez, pescuiesc îi judec pe cei leneşi şi hoţi. E o variaţie drăguţă, să condamni un ticălos de negru la o sută de ciomege şi să mă uit cum se execută sentinţa.

Eram mirat. Marian, duşmanul oricărei cruzimi, nu se enerva la vorbele brutale ale acestei femei. Ce impresie îi făcea?

El zâmbi din nou, aprobator, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Vă admir, Donna Ines, sunteţi o femeie născută pentru Africa. Aici se pot impune doar naturile dominante, cei slabi dispar. Sunteţi, se pare, severă cu oamenii dumneavoastră. Nu fug de la dumneavoastră?

Donna Ines râse cu poftă.

— De ar putea, ar fugi, dar nu pot. Vedeţi, plantaţiile mele fac un semicerc care dă în malurile fluviului. În jurul plantaţiei e o mlaştină mortală, de nepătruns pentru oameni. Malul este păzit de garda mea înarmată cu consemnul de a ucide pe oricine părăseşte acest mal fără voia mea. De aici se fuge mai greu ca de pe Insula dracului, Sing-Sing sau Dartmoont.

— Genial, replică Marian. Iarăşi trebuie să vă spun cât vă admir.

Fierbeam. Era de-a dreptul neruşinat, cum îi făcea Marian curte acestei sadice. Unde-i era spiritul de dreptate? Cum putea el aproba aceste practici sclavagiste? Mă sculai şi îmi luai pălăria tropicală.

— Vă rog să mă scuzaţi, sunt obosit, aş vrea să mă culc. Tremuram de furie.

— Somn uşor, dragul meu – mă salută ea prietenoasă – să nu vă deranjeze lătratul câinilor mei. De seara până dimineaţa circulă liberi, în aceste ore nici unul din oamenii mei n-are voie să-şi părăsească coliba.

*

Nu putui adormi mult timp. Gândurile, evenimentele nu-mi dădeau pace. Schimbarea petrecută cu Marian mă rodea şi astfel se făcu miezul nopţii, când închisei ochi. Patul lui

Marian era încă liber. Nu ştiu cât era ceasul, când am tresărit, cu senzaţia că se află cineva în cameră şi se petrece ceva periculos, neobişnuit. În cameră era întuneric. Prin fereastră răzbătea lumina palidă a lunii, care lumina fantomatic plasele albe de ţânţari. În faţa geamului, stătea Marian, întunecat, uitându-se prin binoclu. Sări din pat.

— Ce faci aici? şopti eu fără să vreau.

El ma fixat cu privirea. Mi-am dat seama că era dus pe gânduri.

— A, te-ai trezit? întreabă el. Apoi îşi lasă binoclul . Au dispărut deja, spuse el cu regret.

— Ce anume? întrebai eu mirat.

— Marea aventură, răspunse el amuzat.

Era prea mult. Pe când el se dezbrăca, căscând, îi ţinui o adevărată predică.

— Este ruşinos cum te porţi. Te-ai schimbat de tot de când ai cunoscut-o pe blestemata asta de spaniolă. Îi lingi mâinile ca un gigolo, ai alură de dansator de mahala, mai lipseşte să-i scrii versuri lirice. Mă îndoiesc că mai eşti raţional.

El era deja în pijama, mă privi şi-mi zâmbi ironic.

— Eşti deci convins că-s îndrăgostit total de ea? întreabă el.

— Evident! – strigai furios – asta o vede oricine.

Zâmbetul i se intensifică.

— Idiotule! spuse el apoi simplu, sări în pat şi trase plasa de protecţie împotriva ţânţarilor. Imediat după aceea sforăi puternic.

A doua zi a sejurului nostru pe plantaţie, ne plimbam pe câmpurile de bumbac. Mă simţeam destul de singur, de abia îl văzusem în acest timp pe Marian. Mai că regretam că nu-l luaserăm cu noi pe Burns, aşa rănit la picior cum era.

Farrow era tot timpul cu spaniola împreună. Când aceasta se retrăgea în camerele ei, el se sfădea cu slujnicele negre. Uneori credeam că e bolnav, altfel nu-mi puteam explica schimbarea petrecută cu el.

De abia schimbam câte o vorbă cu el, în timp ce străbăteam câmpiile, purtând arme uşoare de vânătoare.

Marian a fost cel care a rupt tăcerea.

— Cum îţi place aici, bătrâne?

— De loc – răspunsei eu oţărât – aş vrea ca mâine să vină vaporul.

— Ar fi prea devreme – zâmbi el – ţi-aminteşti doar, ne aşteaptă marea aventură.

— Tu o trăieşti deja – zisei eu înţepător, gândindu-mă la gazdă.

— Chiar aşa. A început deja. Dar până acum a fost doar preludiul.

— Da… vrei să te complici şi mai mult cu ea! Asta te-a vrăjit, văd eu, la urmă voi pleca singur cu vasul iar tu vei rămâne cu bestia asta. Marian m-a privit cu gura căscată.

— Despre ce vorbeşti? mă întreabă el.

— De Donna Ines, despre ce.

El a început să râdă cu poftă.

— Dacă nu ai fi prietenul meu ţi-aş cârpi o palmă.

Îşi aprinse râzând o ţigară şi continuă:

— Tu chiar crezi că eu m-am legat de mulatra asta?

— Evident – bâlbâi eu confuz – n-am altă explicaţie pentru purtarea ta.

Râzând în continuare, mă luă de braţ şi mă trase spre o colină mică umbrită de un palmier. Ne aşezarăm şi Marian îmi întinse tabachera.

— Hai, ia, aprinde-ţi o ţigară, să-ţi calmezi nervii. Aşa, ai observat deci, că eu îi fac curte gazdei şi că mă ocup de ea?

— Clar, crezi cumva că-s orb?

— Frumos – Marian zâmbi – ai dreptate. Dar nu te-ai gândit că aş putea urmări un anumit scop? Vezi tu, cu viclenie reuşeşti adesea mai mult decât cu alte mijloace, ca vânător ar trebui să ştii. Exact asta fac eu cu ea, ca vânătorul care se furişează la vânat.

— Dar… ce ai de gând cu ea? întrebai eu mirat.

— Ascultă-mă cu atenţie: cu două zile în urmă am fost atacaţi de piraţi, care deja de multă vreme îşi fac mendrele pe Congo. Asta n-ar fi neobişnuit. Ai văzut şi tu: toţi pasagerii au fost jefuiţi, doar Donna Ines nu, cu toate că avea bijuterii scumpe. Apoi l-a împuşcat pe piratul capturat, atunci când el ar fi spus poate, cine-i şeful bandei. Mai departe: bandiţii au plecat pe Congo în jos în direcţia plantaţiei astea. Toate astea mi-au ajuns ca să-i accept invitaţia. Când am ajuns aici am văzut pe chei un paznic înarmat, în care am recunoscut pe unul din piraţi. Doar ştii ce memorie vizuală am. De asta sunt sigur, Donna Ines are legături cu piraţii. L-am făcut deci curte şi-am aflat multe. Am aflat că plantaţia este singura ei proprietate. O plantaţie ca asta nu aduce nici pe departe atâta venit, care ar putea justifica standardul de viaţă al stăpânei. Deci, trebuie să dispună de alte surse băneşti, mai bogate, am vorbit cu unii muncitori, mai ales cu personalul feminin. Le este interzis să părăsească noaptea casa. Cel mai sever este păzit accesul spre centura de mlaştină. De aici mie îmi este clar: Donna Ines are de-a face cu piraţi, chiar dacă numai ca tăinuitoare. Cred că banda este aici, undeva într-un cot al

mlaştinii, considerată de nepătruns. Îţi aduci aminte cum am stat prima noapte la geam şi m-am uitat afară?

Dădui din cap fără să răspund.

— Am văzut o grupă de indivizi, încărcaţi cu valize care veneau din direcţia mlaştinei şi au venit în casă. Câinii de pază nu le-au făcut nimic. Eu am recunoscut pe piraţii care ne-au atacat vasul.

— E fantastic.

De mirare, de abia puteam respira. Era de necrezut. În acelaşi timp mă bucuram că el nu se îndrăgostise de spaniolă şi prietenia noastră a rămas aceiaşi.

— Şi ce vrei să faci? am întrebat eu înfrigurat.

— Deocamdată observ mai departe. Apoi le sparg gaşca. Va fi cafteală, bătrâne!

— Din partea mea – strigai eu mulţumit – de-acum merg cu tine şi în iad!

— Cred că întocmai aşa ceva ne aşteaptă – zise Marian sec.

Coborârăm colina. Nu departe începea mlaştina. Am mers spre ea. Iarba ne ajungea până la piept, dar ne convenea, căci nu voiam să fim văzuţi. După puţin timp, solul deveni umed. Apa plescăia, uneori ne înfundam până la gleznă.

Acum am înţeles de ce Marian spuse înainte de plecare să ne scoatem cizmele. Deodată iarba se termină, în faţa noastră, cu sticliri verzui, se întindea mlaştina. În apă erau copaci uriaşi de junglă. Cât vedeai cu ochi, peisajul era acelaşi.

— Aceia cu valizele veneau din direcţia asta – spuse Marian gânditor. Pare ciudat, dar trebuie să fie un drum prin mlaştina asta – nu-i altă cale – sau ipoteza mea este greşită.

Am stat cam o oră la marginea mlaştinii, fără să găsim vreun drum. Dar urmele de picioare omeneşti dovedeau presupunerile lui Marian. Deodată el se opri şi ascultă încordat.

— Repede, la adăpost! strigă el. Ne-am ascuns în spatele unor tufe de iarbă de elefant.

Acum auzi şi eu zgomotul unor picioare desculţe, care se apropiau. Iarba s-a desfăcut şi din ea apăru un negru aproape gol. El icnea sub greutatea unui sac. Deduserăm din conturul conţinutului, că erau conserve. Ne uitarăm încordaţi, cum negrul păşea prin apa mlaştini. Ce făcea? Noi ne convinserăm nu odată, că mlaştina era practic fără fund. Negrul a făcut câţiva paşi spre dreapta, uitându-se în jur, apoi păşi direct în băltoacele verzui. Nu se întâmplă nimic. Nu se scufundă, apa-i ajungea cel mult la genunchi.

— Un vad! – îmi şopti Marian – uită-te! Negru străbătu mocirla faţă în faţă cu arborii într-un zigzag neobişnuit. Vadul era amenajat în mod rafinat. Doar un iniţiat l-ar fi putut găsi. Oricine altul s-ar fi scufundat în apa înşelătoare.

Negrul ajunse la copaci, mai aruncă o privare în jur şi dispăru în pădurea mlăştinoasă.

— Am găsit poteca! se bucură Marian. Acum piraţii nu ne mai pot scăpa!

— Mergem acum?

Simţeam la inimă acele bătăi, ca înaintea unor acţiuni periculoase.

— Nu, azi este prea târziu şi nu suntem echipaţi cum trebuie. Pornim mâine în zorii. Îmi cuprinse braţul vesel, înfrigurat. Marea aventură începe mâine! râse el.

VI.
ÎN CUIBUL PIRAŢILOR.

ÎN CAMERA NOASTRĂ ne-am adunat eu, Pongo şi Marian. Ne sfătuiam în şoaptă, ca să nu poată auzi nimeni.

Cina decurse foarte tensionată Marian flirtase cu gazda, spunând într-o doară, că a doua zi devreme voiam să mergem să vânăm. Donna Ines, nebănuind nimic, a fost de acord şi a organizat totul pentru picnic, ca să nu ducem lipsă de nimic. Ei, de ar fi ştiut, ne-ar fi pus sigur otravă de şobolani în vin, în loc să ne aprovizioneze.

Pongo mult mai experimentat ca noi în căutatul urmelor, urma să ne însoţească. Am luat cu noi şi armele automate cu douăsprezece gloanţe şi foarte multă muniţie. Pongo mai reuşi să subtilizeze o sfoară de rufe nesfârşit de lungă. Când totul a fost gata, ne-am dus la culcare. Pentru simplitate, Pongo dormi pe duşumea.

*

Pornirăm în zori. Aveam tot felul de gânduri. Era caraghios, doar de atâtea ori sfidaserăm moartea. Câinii de pază au fost retraşi. Puturăm trece netulburaţi prin sat, în colibe începuse deja mişcarea. Asemenea unei cupe imense de un verde deschis, cerul de dimineaţă se boltea deasupra

noastră. Peste câteva minute, urma să vină peste noi, fără tranziţie ziua tropicală şi cu ea împreună arşiţa.

Pe plantaţie şi în jungla întunecată, la orizont, armata maimuţelor ţipa. Era un concert grotesc. Înaintam voiniceşte prin iarba udă de rouă, salutaţi cu umilinţă de negri care ieşeau din colibele lor. La foculeţe mici femeile pregăteau supa de dimineaţă. După ce lăsarăm aşezarea în urmă, intrarăm în câmpurile de bumbac. Eram îngânduraţi şi tăcuţi. Marian trecu lângă mine, fumându-şi îngândurat ţigara de dimineaţă.

— Ar mai fi ceva de clarificat, Robert – zise el. Să zicem că găsim ascunzătoarea bandei ce putem face?

— Îi nimicim – răspunsei eu prompt.

Marian scutură din cap.

— Asta nu-mi convine. Nu suntem poliţişti şi nici nu-i treaba noastră să apărăm dreptatea.

Ascultăm de legea din sălbăticie şi nimicim ceea ce ne ameninţă în direct. În fond, piraţii nu ne-au făcut nimic nouă.

— Şi focurile trase pe vas – obiectai eu – rănirea lui Isaak?

— Lupta noi am început-o – aminti el – iar lui Burns grăsanul mica rănire nu i-a stricat. Dar să nu mai vorbim de asta. Lăsăm totul pe seama sorţii. Şi-apoi nu vindem pielea ursului din pădure până… aşa e?

Ne-am apropiat de mlaştină, a cărei apă o vedeam sticlind printre ierburi.

— Am ajuns! aplecat în faţă Marian cercetează urmele pe solul umed şi a găsit repede locul unde negrul intrase în apă. El a marcat locul pentru siguranţă cu o cutie goală de chibrituri.

— Aşa Pongo, cercetaşi bătrân, acum începe munca ta! De aici începe un drum în zigzag, un vad prin mlaştină. Îl vei găsi? Marian îl bătu pe umăr.

— Massa poate fie sigur pe Pongo spuse ei, Pongo găseşte drumul.

El observă cu atenţie apa, intrând apoi cu piciorul drept în mlaştină. Pipăi câteva clipe. Găsise o bază solidă. Pas cu pas, anevoie, găsi drumul. L-am urmat atenţi. Un pas greşit ar fi însemnat moartea noastră. La sfatul lui Marian mi-am păstrat cizmele în picioare ca să mă apăr de lipitori.

Pielea lor udă era mai grea şi făcea păşitul mai greu.

Am ajuns cam la mijlocul mlaştinii când Marian ne cerea să ne oprim.

— Nu observi nimic, Robert? întreabă el.

— Nimic, dădui din cap a negaţie, decât că picioarele-mi sunt ude.

— Nici nu-ţi miroase nimic? întreabă el cu încăpăţânare.

Acum mi-am dat seama, ce vrea el să spună.

— Ba da – strigai eu – miroase puternic a petrol.

Marian încuviinţă şi arată la suprafaţa apei. Jocul de culori de la suprafaţa apei nu era de putreziciune, cum bănuisem noi, toată apa era acoperită de un strat subţire de petrol.

— Crezi că aici există petrol – întrebai eu – vreun puţ în mijlocul junglei?

— Nu! Marian zâmbi, scuturând din cap – ce crezi tu? Nu te-ai gândit că ar fi imposibil de a trăi mai mult timp aici, asemenea piraţilor? Oricine ar pieri de malarie, febra apei negre, boli transmise de miliardele de ţânţari. Gândeşte-te apoi la şerpi veninoşi, la painjeni, la lipitori. Ai simţit vreun ţânţar aici în mlaştină.

— Nu.

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună.

— Tocmai. Aici nu există nici un ţânţar, nici lipitori ş.a. Piraţii au probabil numeroase butoaie furate pline cu petrol aici în mlaştină. Toată suprafaţa apei este acoperită cu petrol şi prin asta apa este închisă ermetic şi nu mai poate primi oxigen. Tot ce este sub suprafaţa apei piere.

Aşa pier ouăle de muscă ţeţe şi toate celelalte insecte. Mor broaştele şi şerpii veninoşi care se hrănesc cu ele mor şi păianjenii, ne mai existând ţânţari şi muşte. Pe scurt în acest mod inteligent, mlaştina s-a eliberat de aceste creaturi. Nu trebuie să ne temem de ele.

— Fabuloasă treabă – exclamai eu entuziasmat. Sincer îmi era mult mai frică de aceste pericole ale junglei, decât de vreo luptă cu bandiţii.

Peste puţin timp am ajuns la nişte copacii mari, ce stăteau în apă. Pongo găsi şi aici uşor drumul.

Ne deplasasem prin acea pădure fantastică. Majoritatea arborilor erau morţi. Câte un trunchi se clătina chiar la atingerea, sau la rezemare. Şi maimuţele erau puţine în această, pădure. Doar arareori vedeam faţa zbârcită a vreunui mandril în desiş.

După o oră de mers, Pongo se întoarse spre noi, spunând că simte fum, după care merse cu prudenţă mărită. Şi nervii noştri erau întinşi la maximum. Fumul însemna apropierea oamenilor şi-n acest caz cuibul piraţilor era aproape.

Într-adevăr, după zece minute am ajuns la destinaţie.

Urmând exemplul lui Pongo ne lipirăm de trunchiurile copacilor şi urmăream peisajul neobişnuit de romantic, care

ni se oferea. Aici, în mijlocul junglei se întindea un lac cu un diametru de câteva sute de metri. În mijlocul său era o insulă mică, de pământ, acoperită cu iarbă verde, pe care creşteau palmieri graţioşi. Între aceştia stăteau câteva colibe primitive, acoperite cu tablă, făcute din scânduri. În centru ardea un foc, în jurul căruia stăteau nişte oameni mâncând din cutii de conservă.

Nu mai era nici un dubiu. Descoperisem ascunzătoarea piraţilor de pe Congo. Pe latura dinspre noi erau trei bărci cu motor – flota de război a piraţilor. Pe lângă ele mai era un număr de bărci simple de pescari fără motor. Lângă debarcader văzurăm numeroase butoaie, probabil cu benzină pentru bărci şi petrol, pentru combaterea insectelor.

Pongo arată în sus şi noi înţeleserăm pe dată. Crăcile şi coroanele copacului sub care stăteam erau pentru noi o ascunzătoare ideală. Curând ne făcuserăm de-a dreptul comozi printre crăci, aici puteam rezista multa vreme. La început cercetarăm din priviri aşezarea. Negri aproape goi ieşeau din colibe sau veneau la foc să mănânce. După o jumătate de oră ştiam că sunt cam o duzină de oameni pe insulă. Am recunoscut pe câţiva din piraţii care ne atacaseră vasul.

— La început mâncăm – spuse Marian – piraţii mi-au făcut poftă. Pongo, coşul! Pongo se grăbi să execute ordinul. Şi lui îi chiorăiau maţele de foame. Aşa am ajuns noi să şedem la dejun faţă-n faţă cu o periculoasă banda de tâlhari. După ce am mâncat, ne-am, permis să fumăm cu prudenţă, ca să nu fim văzuţi.

— Aşa acum ţinem consiliu de război – zise Marian – situaţia este următoarea: o luptă deschisă nu ne putem permite, sunt prea mulţi. Am putea să-i lichidăm din ascunzătoare, dar cu asta nu sunt de acord. Eu aş vrea să-i prind vii şi să-i predau căpitanului vasului. La bordul vasului său, el are şi putere judecătorească, să facă cu ei ce vrea. Deci cum îi prindem vii? M-am uitat la banda sinistră. Şi ei terminaseră de mâncat. Sticle pântecoase de rom treceau din mână în mână. Unii jucau zaruri. Miza era se vede rezultatul ultimului jaf.

— Nu văd nici nu mod de a-i captura fără luptă, zisei eu resemnat.

Marian tăcea. După cutele sale de pe frunte se vedea că cugeta după un pian.

— De am putea distruge bărcile – spuse el – ar fi prizonieri pe insulă. Sunt sigur, că există o singură cale de ieşire din mlaştină, cea pe care am venit şi pe care o putem

ţine sub control. Vezi, Robert, asta ar funcţiona. Bărcile trebuie să dispară. Una o păstrăm pentru noi, unul din noi rămâne să păzească accesul, ceilalţi doi urcă pe Congo în sus, să-l anunţe pe căpitan. Dacă vine Van Lieven cu oamenii săi, ăştia se predau, cu siguranţă.

— Prima – mă entuziasmai eu – dar cum ajungem la bărci.

— Eu înot ca peştele şi liniştit ca şarpele de apă. Eu mergi şi strici bărcile, propuse Pongo.

— Crezi că poţi? întreabă Marian sceptic. La nevoie te-am acoperi.

După ce se uită o clipă la faţa rânjită a negrului îi întinse acestuia mâna.

— Bun! Tu înoţi noi te acoperim. Găureşte bărcile cu cuţitul sau, dacă se poate, desfă valvele de evacuare!

Pongo a luat mândru mâna stăpânului său şi se pregăti. Şi-a înfăşurat sfoara în jurul şoldurilor ca să albă cu ce fixa barca destinată nouă, luă pumnalul solid între dinţi şi coborî agil din copac. Apoi înoată prin lac, într-adevăr ca un şarpe de apă. Cea mai mare parte a drumului o făcuse sub apă. Ieşea doar să respire, neprovocând de fel valuri. Pongo ajunse ne stingherit la bărci.

VII.
FUGA DIN IAD.

URMĂREAM TOTUL PRIN BINOCLU. Cu pumnalul Pongo a făcut găuri în bărci, rupse câteva scânduri şi, în plus a pus toate cârmele în barca de care legase sfoara adusă. Pe când terminase cu lucru acesta, celelalte erau pe jumătate deja pline cu apă, urmând să se scufunde în curând. Cu sfoara în mână şi trăgând barca după el Pongo înoată înapoi, la baza noastră.

Trasării brusc. Unul dintre piraţi s-a îndreptat fluierând spre mal. Nu putea să dureze mult până să-l vadă pe Pongo sau cel puţin barca pe care o trăgea. Aşa s-a şi întâmplat. Cu gura căscată, banditul se uită la bărcile scufundate, întorcând capul l-a văzut pe înotător şi scoase un strigăt puternic. Imediat a început un vacarm nebunesc. Toţi cei din jurul focului au sărit în sus şi cu pistoale sau puşti în mâini au alergat la mal.

Mi-am pus arma la ochi, dar înainte de a trage s-a auzit o împuşcătură asurzitoare chiar lângă mine. Piratul a făcut un pas, lasă arma şi se prăbuşi.

Era vorba de una din loviturile de maestru ale lui Marian. Totul a mers foarte repede. Piraţii s-au adăpostit repede după

copaci sau, s-au aruncat la pământ, trăgând asupra noastră. Lucru nu era prea plăcut, deoarece adăpostul nostru fiind cam precar, gloanţele treceau ameninţător de aproape de noi. Pongo ajunse între timp la noi şi se urcă în copac. Trăgeam şi eu. Acum se întâmplă un lucru neplăcut. Trăgând fără să ochesc bine, am nimerit un butoi cu benzină de pe o colină mică, lângă care se aflau şi alte butoaie. Jetul de benzină a început să curgă cu putere, dar nu spre apă, ci spre uscat, ceea ce eu din poziţia mea nu puteam vedea. Am văzut doar cum focul de tabără se făcea mai luminos, apoi un şarpe de foc se îndreaptă repede spre un butoi care a explodat imediat.

Benzina aprinsă a fost aruncată departe, a inundat şi celelalte butoaie, care unul după altul au explodat ca nişte bombe. Petrolul şi benzina s-au revărsat ca un fluid aprins peste insulă. Piraţii alergau strigând spre interiorul insulei. Marian izbucni în râs:

— Şi un ţintaş prost mai nimereşte câteodată!

Într-adevăr, situaţia nu se putea schimba mai bine. Flăcările au ajuns deja la colibe, care au început să se aprindă şi să ardă ca iasca. Şi copacii ardeau ca făcliile. Negri sau îngrămădit pe un loc mic, ce era liber în mijlocul insulei. Arşiţa focului le-a dat cu siguranţă de furcă. Marian râse amuzant.

— Că vom prinde piraţi, ştiam, dar că vor fi, piraţi prăjiţi, nu mi-aş fi imaginat.

— Bărcile scufundate toate! Pongo arată spre debarcader. Da, toate bărcile au dispărut. Bandiţii nu numai că-şi pierduseră colibele şi proviziile, dar şi orice posibilitate de a fugi.

— O victorie ieftină, spuse Marian, aproape cu regret.

Nu avea dreptate. Ce avea să urmeze va dovedi contrariul afirmaţiei. Deodată s-a pornit un vânt. Flăcările au fost purtate spre copacii din pădurea mlăştinoasă, ducând crengi aprinse şi cenuşa cu jar. Deodată Pongo strigă arătând cu mâna:

— Acolo, arde copacii!

Aşa era. Unul din copacii uscaţi luase foc şi ardea. Curând focul s-a întins şi la alţi arbori. Nu peste mult timp ardea toată pădurea.

— Situaţia a devenit fierbinte! constată Marian. Avea dreptate. Focul se întindea vertiginos şi era fără îndoială, că toată pădurea îi va cădea victimă.

— N-ar trebui să ne întoarcem repede, pe drumul pe care am venit? – am întrebat eu – acestora nu le mai putem ajuta nimic.

Marian scutură din cap a negaţie.

— Ne-a trebuit cel puţin două ore ca să ajungem aici şi tot atât ne trebuie ca să ne întoarcem. Focul ne-ar prinde din urmă şi am arde de vii.

— Şi atunci? am întrebat eu îngrozit.

— Va trebui să ne grăbim!

Ne-am urcat în barcă. Pongo a pornit motorul şi o luarăm din loc. Piraţii de pe malul insulei strigau ca nebunii dar nu mai trăgeau în noi. În plecarea noastră ei vedeau singura lor şansa de a-şi salva viaţa, luând-o pe drumul ce până atunci l-am blocat. Într-adevăr ei au sărit în apă şi-au înotat spre copacul în care am stat noi până atunci.

— Prăpădiţi aceştia nu mai au nici o scăpare – spuse Marian cu milă focul este mal rapid de cât ei. Ar fi meritat să fie spânzuraţi, dar moartea prin foc este prea crudă pedeapsă şi noi trebuie să ne grăbim, pentru că focul se apropie vertiginos. Pădurea incendiată era ca un iad. Copacii uriaşi ai junglei în cădere trosneau. Maimuţele încercau ţipând să se salveze prin fugă.

Am ajuns repede, pe canalul care ducea spre Congo. Se vedea clar că această cale a fost folosită.

Căldura era atât de mare, încât pe alocuri ne-a ars pielea.

— Mai repede, Pongo, strigă Marian. Dacă nu ne grăbim, o păţim ca şi piraţii. Pongo al nostru se străduia să scoată totul din micul motor. Am reuşit să ne distanţăm de focul nimicitor. Penumbra junglei făcuse loc unei luminozităţi sângerii, cu atât mai ameninţătoare, cu cât fumul incendiului întuneca soarele. Marian spuse întunecat la faţă:

— Acum pier milioane de forme de viaţă. Toată fauna, mai puţin păsările, este sortită morţii. Pe o sută de kilometri pădurea va fi cenuşă, până când vreun braţ de apa sau vreo ploaie va opri incendiu.

— Şi eu sunt de vină! dacă n-aş fi nimerit butoiul…

Marian îmi puse mâna pe umăr şi-mi răspunse consolator:

— Nu-ţi face probleme, bătrâne. Ai fost doar o unealtă ascultătoare a legii din sălbăticie. Moartea, nimicirea, viaţa şi creaţia, nicăieri aceşti antipozi nu sunt mai apropiaţi între ei decât în Africa. Numai morala noastră bolnăvicioasă, occidentală, vede în moarte ceva tragic. Pe când, aici moare o pădure, cu toate vietăţile ei, se nasc şi cresc mii de alte forme de viaţă nefolositoare, cresc alte jungle din pământul fertil. Viaţa şi moartea sunt capricii ale forţei creatoare. Noi, prin totul suntem doar marionete, prin tot ce facem. Tăcurăm. Funcţionarea motorului deveni deodată neregulată,

Pongo umblă puţin la bujii apoi barca se deplasă puţin mai departe.

— Nu mai este benzină! spuse Pongo.

Ca la comandă ne-am uitat în spate, de unde se apropia tot mai repede.

— Repede la vâsle! strigă Marian. Din fericire, vâslele luate de Pongo din celelalte bărci erau în barcă. Am început să vâslim ca istericii, ştiind toţi trei că viaţa noastră atârnă de aceasta.

— Repede, Robert, lasă vâsla şi demontează motorul. Motorul este prea greu, strigă Marian.

Nu era uşor ca fără unelte şi în grabă mare să-l demontez. M-am lovit bine la degete până când am reuşit să arunc motorul în apă. Din fericire, vântul, vinovat de toată nenorocirea aceasta, a început să sufle din altă direcţie, aşa că incendiul se apropia doar încet iar şansele noastre de salvare creşteau simţitor, vâsleam de aceea cu râvnă îndoită. Aşa nu auzirăm zgomotul unui motor de barcă care se apropia. De după o curbă a apărut deodată o barcă cu motor; care venea cu viteza maximă spre noi şi se apropia de incendiu. La cârma bărcii era Donna Ines. Părul negru flutura în vânt, faţa-i era crispată şi ciudat luminată de incendiul îndepărtat. Părea că nu ne-a observat când a trecut pe lângă noi. Dar nici nu eram capabili de vreo reacţie, totul a fost aşa de neaşteptat. A trebuit să luptăm din greu ca barca să nu se răstoarne din cauza valurilor produse de barca cu motor a Donnei Ines. După ce mi-am revenit am întrebat.

— A înnebunit? Unde vrea Donna să meargă?

— Spre moarte, răspunse Marian ridicând din umeri. Ştie că a pierdut jocul şi acum suportă consecinţele. Tot respectul, pentru ea, are mai mult caracter de cât am crezut. Pentru vorbele-i reci, aş fi putut să-l sugrum. Donna Ines nu mi-a fost simpatică ci din potrivă. Am blestemat-o, când credeam că s-a pus între Marian şi mine. Dar un astfel de sfârşit, nu, aşa ceva nu-i doream.

Dorinţa mea părea a fi fost auzită, pentru că din nou am auzit zgomotul de motor al Donnei. În spatele nostru s-a ivit din nou barca cu Donna Ines în plină viteză, a văzut probabil că cuibul bandiţilor a fost nimicit şi că nu se mai putea intra acolo.

De aceea preferase să fugă.

— Trebuie să-i tăiem calea, strigă Marian. Cine ştie ce nenorocire va mai provoca dacă o lăsăm să scape. Hai, vâsliţi spre mijlocul apei! Marian s-a ridicat din barcă şi începu să gesticuleze.

— Predaţi-vă, rezistenta este inutilă! Predaţi-vă!

Ea ne-a aruncat o privire crispată de după parbrizul bărcii, fără nici o expresie. Deodată îşi ridică mâna dreaptă şi mai multe gloanţe au trecut pe lângă noi. Ne-am lăsat intuitiv în jos pe fundul bărcii. Motorul Donnei Ines urla iar barca cu ea a trecut ca o nălucă pe lângă noi.

VIII.
MUSAFIRII LUI ISAAK.

DIN NOU, de abia am reuşit să evităm răsturnarea bărcii, atât de înalte au fost valurile provocate de barca Donnei. Pongo a îngenunchiat şi a luat-o la ochi pe fugară, vrând să-i trimită focuri bine ţintite, dar Marian l-a oprit.

— Lasă Pongo! Ar fi o laşitate s-o lovim pe la spate. La urmă tot nu ne scapă! Spaniola observase manevra noastră şi şi-a încetinit viteza. Cu acest intermezzo, am pierdut ceva timp iar arşiţa incendiului s-a apropiat mult de noi. Cu grabă mare, am vâslit mai departe, preocupaţi doar de propria noastră salvare.

— Congo! Pongo s-a ridicat, indicând cu mâna întinsă. Într-adevăr, la câteva sute de metri se vedea apa cenuşie a fluviului în care se vărsa canalul nostru.

M-am lăsat la podea. Eram epuizat. Apa adunată în barcă mă răcorea plăcut. Marian radia de bucurie. Îşi aprinse o ţigară, de altfel era prima de la începutul fugii noastre de la cuibul piraţilor. Mi-a introdus şi mie o ţigară în gură.

— Na, bătrâne – spuse el şi-mi dădu un foc, iar am avut un noroc nesperat de mare. Nu a lipsit mult şi vântul ne risipea cenuşa. Dar slava Domnului, acum suntem în siguranţa! În acest timp Pongo dirijase barca în Congo, a cărei lăţime se vedea la orizont. M-am ridicat cu greutate din barcă. Toţi muşchii mă dureau şi lăcrimam de durere.

— Şi acum ce facem? Vâslim până la plantaţia spaniolei?

— Ar fi fără sens. Marian scutură din cap. Uiţi ce gardă înarmată are Donna Ines? Ne-ar lichida urgent.

— Şi atunci ce facem?

— Chiar dacă ne este foarte greu, nu ne rămâne decât să vâslim în amonte, la vaporul nostru. Acolo, ne luăm întăriri şi dimineaţă pornim atacul. Este singura noastră şansă care ne poate duce la prinderea piraţilor. Am fost de acord. Ne-am oprit din vâslit şi am început să mâncăm restul proviziilor. Vântul îşi schimbase direcţia şi odată cu el şi incendiul părea că se deplasează în direcţia opusă. Aici nu se mai simţea nimic. Peste o oră de odihnă, am luat-o din nou din loc.

Călătoria în amonte era extrem de grea. Pe mine mă însufleţea doar dorinţa de a dormi din nou într-un pat pe vas. S-a înserat. Imediat ajungem, ne comunică Marian. Acolo, după curbă este vasul nostru. Cu o energie îndoită am vâslit până când ani depăşit curba. Cu toată luna plină; care lumina întreaga zonă, nu era nici urmă de vapor.

*

Noaptea ne-am petrecut-o pe insula pe care eşuase vasul, acum dispărut fără urmă. În zori ne-am sculat tremurând de frig din tabăra noastră improvizată. Pongo se grăbea să ne facă un foc bun. Pe când eu şi cu Marian mă încălzeam la foc, Pongo s-a dus să pescuiască. Stătea în apă până la brâu, încercând să prindă peşte de sub pietre şi rădăcinile arbuştilor ce creşteau în apă.

— Pentru mine este o enigmă cum de a putut pleca vaporul – începu Marian – Van Lieven a apreciat cam două săptămâni timpul necesar reparaţiilor. N-a trecut nici o săptămână şi vasul a dispărut. Situaţia se complică tot mai mult.

— Trebuie să mergem la factoria Donnei Ines am spus eu. Perspectiva nu era atrăgătoare dar ce ne rămânea de făcut?

— Evident că trebuie, aprobă Marian. Sunt mai multe posibilităţi. Eu nu pot cred că Van Lieven ne-a părăsit, pur şi simplu. Sunt convins că ne va aştepta o mare surpriză în golful Donnei Ines. Ce s-a întâmplat între timp, dacă banda aceasta cu trupa ei a capturat vasul pentru propria ei siguranţă – nu se ştie. Oricum vrem nu vrem, trebuie să intrăm în bârlogul lupului. Pongo ne-a întrerupt discuţia. Aducea de la pescuit o grămadă mare de peşti mari şi graşi. I-am curăţit şi prăjit la foc deschis. Mie-mi era groază să mănânc peştele fără sare, dar foamea mea era prea mare. După ce ne verificarăm armele, ne-am urcat în bărci, am vâslit până la mijlocul apei, după care ne-am lăsat purtaţi de curentul apei. Pongo era la cârmă. Nu vorbeam, doar fumam, eram adânci în gânduri sumbre. Peste câteva ore am ajuns la destinaţie. Am văzut vasul de la distanţă ancorat la marginea golfului.

— Slavă Domnului, vasul este aici! exclamă Marian mulţumit, apoi am vâslit cu armele gata de tragere aşezate pe genunchi spre golf.

În primul moment nu am descoperit paznici, mereu prezenţi pe malul apei, Pongo ne arată rânjind o gheretă mică pe vas deschisă, apoi auzirăm cântece urlate. Paznicii şedeau în mijlocul unei baterii de sticle goale de rachiu. Unii zăceau la podea, sfârâind, morţi de beţi. Ne-am privit miraţi şi am

pornit nestingheriţi spre chei. La coborâre a fost şi mai şi vasul era părăsit de oameni, nici un marinar nu se vedea. Din vila Donnei Ines răzbăteau râsete şi strigăte precum şi ţipătul unui gramofon. Prudenţi cu arma în mână, pregătită de tragere am mers spre vilă. Pe drum am văzut câţiva oameni din echipaj dormind în iarbă beţi tun. Am intrat în casă. Totul era gol, doar din marea sufragerie răzbătea urletul pe care-l auzisem încă de pe mal. Hotărât Marian deschise uşa şi noi ne uitarăm tulburaţi la tabloul nebunesc ce se afla în faţa noastră.

Echipajul vasului şedea în sufragerie la o masă lungă. În mijloc, trona cu faţa roşie ca focul amicul nostru Isaak Burns. Toată lumea era beată. Câţiva pasageri erau deja sub masă sau şedeau cu ochii sticloşi şi alte semne de intoxicare alcoolică în diferite colturi ale corpului.

Ne-am privit fără să scoatem o vorbă. Într-un târziu am fost observaţi. Prima care ne-a văzut a fost nevasta misionarului. Cu un strigăt subţire, se bălăbăni spre noi, m-a luat de după gât şi lălăi ceva ca şi „iubiţelule”. Răcnind intră şi Van Lieven pe scenă împiedicându-se la fiecare pas.

— În sfârşit sunteţi aici! Hâc! *Gentlemen.* Noi – hâc – noi am aşteptat barcazele care au venit, ne-au făcut flotabil – hâc – iar gaura – hâc – am astupat-o cu pânza de catarg. Apoi se urcă pe un fotoliu şt răcni: Pornim! Ultimii pasageri sunt aici! De abia acum ne descoperi şi Isaak şi cu demnitatea unui Cezar beat veni spre noi.

— Bun venit în casa mea, nobilii mei prieteni! răcni el, eu, stăpânul acestei plantaţii vă salută.

— Marian l-a prins brutal de piept.

— Unde-i Donna Ines? Repede! Vorbeşte!

— S-a dus! răgi Isaak. Volatilizată. I-a fost dor de Spania, a plecat cu barcazul şi m-a numit aici moştenitor. Aici! Îşi bagă mâna În buzunar şi scoase o scrisoare mototolită, pe care i-o întinse lui Marian. Acesta o deschise grăbit şi eu am putut-o citi peste umărul lui.

Senor Farrow!

Aţi câştigat jocul. Sunt mult prea africană, ca să nu respect legea sălbăticiei, adică legea celui mai tare. Părăsesc terenul. Senor Burns, e singurul dintre voi, care mi-a făcut curte cinstit. El este moştenitorul meu. Poate mai ne vom întâlni pe lumea asta şi atunci voi cere revanşa.

— Este cea mai bună rezolvare, spuse Marian sec. Este o adevărată drăcoaică această Donna Ines. Dacă o vom întâlni

vreodată, vom avea toate motivele să fim prudenţi.

După un an, a trebuit să mă gândesc la vorbele lui Marian, care au fost profetice».

Sfârşitul volumului: **PIRAŢII CONGOLEZI.**

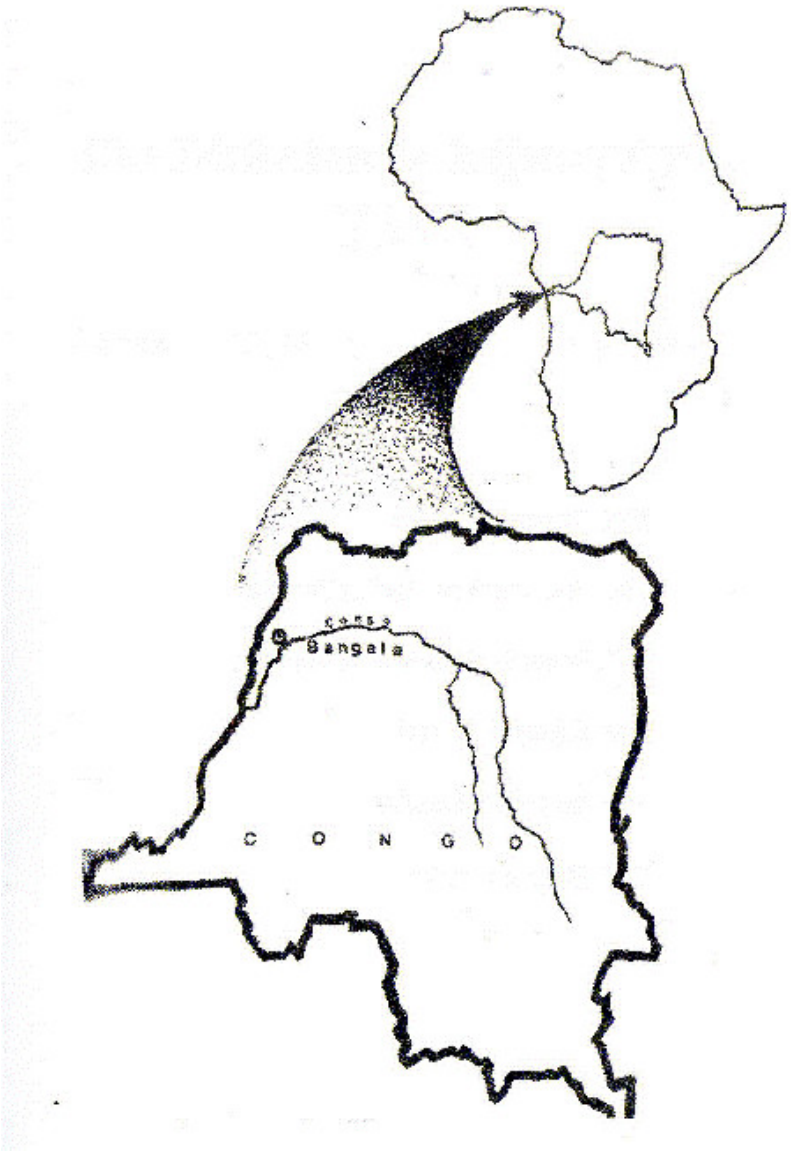
Cuango
Bangala
C O N G O

În numărul următor:

STEAUA DE MARE.

In Numărul următor:

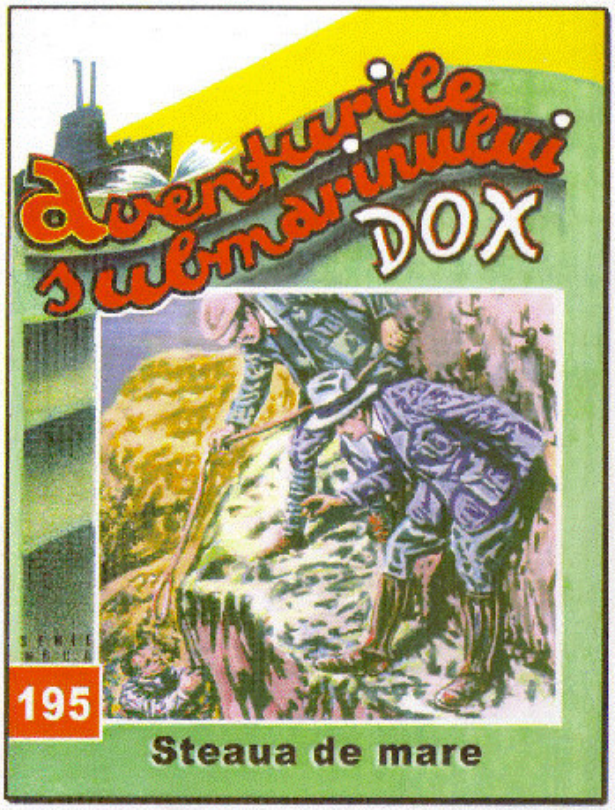

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro